

Егà презъ тука мине Орфенъ свирелжія
Сосъ наймалка та керка на харапска краля,
Нему нищо да не сторишъ,
Лю да повелишъ на тие църноморски Юди, 475
Да си зематъ тая кралска керка,
Тя на тебе изметъ да си чини;
Да не давашъ Орфенъ да я земе,
Со нея фалба да ся фали,
Чи е до двѣ змии устрѣлилъ. 480
Ги дучю, мале, фейска краля,
Та си поржче на негови деветъ Юди,
Лю когà язъ презъ тамо помина,
Моя свирка да не слушетъ;
Лю да гледатъ любо да ми зематъ, 485
На нег' изметъ да си чини
Юди, мале, излягоха да ма чакатъ,
Да си зематъ мое арно любо.
На мен' товà на умъ не си дойде,
Ам' утидохъ на край земя на църного моря, 490
Да си вида и фейска кралє,
Що човякъ е и той на земя та,
Та ся сички отъ него боятъ?
Лю що си, мале, утидохъ на църного моря,
Чърноморски Юди си ма посрещъ посрещнаха; 495
Тие си ми не казаха дека седи тоя краля,
Лю ми рекоха, кой та врагъ тук' нанесе,
Да погубишъ тоя първо любо,
Тоя първо любо ясно сонце?
Какъ си язъ чухъ грабнахъ во ржки свирка, 500
Да засвирж пѣсна желовита,
Дано Юди со пѣсна ся умаятъ.
Немой любо да ми зематъ;